

Arrest

nr. 127 928 van 7 augustus 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juli 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Belgische partner leggen op 16 september 2010 te Sint-Niklaas een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 19 oktober 2010 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 7 maart 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt tegen deze beslissingen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest met nummer 65 732 van 24 augustus 2011 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de beslissingen van 7 maart 2011.

1.5. Verzoeker dient op 16 januari 2012 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 10 juli 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 13 juli 2012 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.01.2012 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Sierra Leonse

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actiefwerk zoekt'.

Aangezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt maar betrokkenen niet bewijzen dat zij actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de bovenvermelde vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel als volgt toe:

“De aanvraag tot verblijf gezinshereniging van de verzoekende partij en zijn partner, mevrouw [D. M.], op basis van een duurzame en stabiele relatie die minstens één jaar duurt werd onterecht afgewezen door de verwerende partij.

De voorwaarde overeenkomstig artikel 40bis §2, 2° van de Vreemdelingenwet is: [...]

De verzoekende partij voldoet aan alle voorwaarden. Dit wordt hieronder uiteengezet.

De verzoekende partij en zijn partner hebben elkaar in 2004 leren kennen en sindsdien hebben zij ook een vaste relatie.

Dat de relatie tussen de verzoekende partij en zijn partner een duurzame en stabiele relatie is, blijkt uit de wil tot samenwoning die in hoofde van beide partners groeide. Immers, ter bevestiging van hun relatie wil het koppel zoveel mogelijk tijd met elkaar doorbrengen waardoor de samenwoonst op het adres te 9100 Sint-Niklaas, [...] een logische beslissing was.

De verzoekende partij en mevrouw [D. M.] hebben aan de verwerende partij heel wat documenten voorgelegd die de stabiele en duurzame relatie kunnen bewijzen. Immers, uit de neergelegde foto's blijkt dat mevrouw [D. M.] en de verzoekende partij bijna alles samen doen en samen op stap gaan. Ook de andere, bij de verwerende partij voorgelegde documenten, tonen meer dan genoegzaam de vaste relatie van de verzoekende partij met mevrouw [D. M.] aan. Gelet op de hoeveelheid aan documenten die werden voorgelegd is het onmogelijk de duurzame relatie van de verzoekende partij en mevrouw [D. M.] te ontkennen.

Hieruit blijkt duidelijk dat de verzoekende partij en mevrouw [D. M.] elkaar gevonden hebben en zij samen hier in België hun toekomst wensen verder uit te bouwen.

Door de verzoekende partij het recht te ontkennen om zich op een legale manier te verenigen met zijn partner, mevrouw [D. M.], wordt zowel artikel 40bis van de Vreemdelingenwet artikel 8 E.V.R.M en artikel 22 van de Grondwet geschonden. Dit is logisch, gezien hun de rechten om als een 'normaal' koppel door het leven te gaan worden ontzegd. Een onbepert verblijf voor de verzoekende partij is onontbeerlijk voor het hebben van een waar en evenwichtig gezinsleven.

Bovendien wordt het volgende algemeen aanvaard:

"Het is echter niet steeds redelijk verantwoord om van de andere gezinsleden te verwachten om naar het buitenland te verhuizen. De vreemdeling kan politieke, emancipatorische, sociale en taalkundige argumenten inroepen om aan te tonen dat dit redelijkerwijs niet van zijn gezin verwacht kan worden. " (Verblijf om humanitaire redenen, Bijzondere banden met België, Recht op een familie- en gezinsleven, zie <http://www.vmc.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=09#evrm>)

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (cf. R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100)."

2.1.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van een Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een

andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen. Overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient de Belgische partner verder aan te tonen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken en over een voldoende huisvesting.

In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vastgesteld dat niet is aangetoond dat is voldaan aan de voorwaarde vervat in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de Belgische partner dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hierbij wordt aangegeven dat de Belgische partner weliswaar een werkloosheidsuitkering krijgt maar niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, waardoor deze uitkering niet in aanmerking kan worden genomen in het kader van voormelde wetsbepaling.

Verzoeker betoogt dat zijn aanvraag ten onrechte is afgewezen, nu hij en zijn partner wel degelijk hebben aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet. Hij gaat er aldus evenwel aan voorbij dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op geen enkele wijze betwist dat er sprake zou zijn van een duurzame en stabiele relatie in voormelde zin en deze beslissing als dusdanig ook niet is gesteund op het niet voldaan zijn van deze voorwaarde vervat in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing steunt integendeel op het niet voldaan zijn van een andere wettelijke voorwaarde voor de gezinshereniging, met name de voorwaarde dat de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker blijkt volledig in gebreke aan te tonen dat verweerder bij voormelde beoordeling heeft gehandeld in strijd met de bepalingen van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet of dat hij hierbij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Verzoeker beroept zich verder op het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals beschermd in artikel 8 van het EVRM.

Daargelaten de vraag of huidige zaak in het licht van de leer van de positieve of negatieve verplichtingen dient te worden onderzocht, stelt de Raad in ieder geval vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een incorrecte of kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds zijn recht op een gezinsleven en anderzijds het algemeen belang.

Zo wijst de Raad erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, *Gül/Zwitserland*; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont verder niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn partner in zijn land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met zijn partner. Er blijkt aldus geenszins dat de bestreden beslissingen een normaal gezinsleven onmogelijk zouden maken. Verzoeker en zijn partner dienden daarnaast te weten dat de preciaire verblijfssituatie van verzoeker tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De bestreden beslissingen hebben voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt en beletten niet dat verzoeker alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk als partner in een duurzame relatie van zodra hij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden.

Onder deze omstandigheden blijkt niet dat er sprake is van een ongeoorloofde inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.1.2.3. In de mate dat verzoeker een schending aanvoert van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven zoals vervat in artikel 22 van de Grondwet, moet worden opgemerkt dat artikel 22 van de Grondwet een zelfde inhoudelijke bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt immers dat de grondwetgever *“een zo groot mogelijke concordantie (heeft) nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Er kan dan ook worden volstaan met een verwijzing naar de voorgaande bespreking betreffende artikel 8 van het EVRM.

2.1.2.4. De Raad merkt verder op dat verzoeker weliswaar de schending inroept van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag, doch dat elke uiteenzetting ontbreekt van de wijze waarop de bestreden beslissingen deze verdragsbepaling zouden schenden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

2.1.2.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 40ter en 42, (§ 1.) tweede lid van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel als volgt toe:

“INKOMENSSITUATIE VAN MEVROUW [D. M.]

De aanvraag van de verzoekende partij tot gezinshereniging in functie van een Belg werd door de verwerende partij ten onrechte afgewezen op basis van het gegeven dat de mevrouw [D. M.] overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zou beschikken. De verwerende partij komt tot dit besluit aangezien mevrouw [M.] een werkloosheidsuitkering krijgt.

De verwerende partij negeert de specifieke omstandigheden, eigen aan het dossier van de verzoekende partij.

Mevrouw [M.] heeft inderdaad momenteel een werkloosheidsuitkering. Niettegenstaande het feit dat mevrouw [M.] haar inkomsten wenst te verruimen is dit uiterst moeilijk voor haar. Zij is zwaar gehandicapt en heeft grote moeite om aangepast werk te vinden.

Dit wordt bevestigd door het medisch attest van FOD Sociale Zekerheid, Directie-generaal Personen met een handicap. Uit dit attest blijkt dat mevrouw [M.] lijdt aan een vermindering van het verdienvermogen tot een derde of minder. Deze vermindering van verdienvermogen stemt overeen met een ongeschiktheid van ten minste 66 % (stuk 5, attest van FOD Sociale zekerheid, dd. 30 september 2009).

Deze erkenning is voor onbepaalde duur (stuk 5).

Gezien mevrouw [M.] een ernstig handicap heeft (haar verdienvermogen is verminderd met 66 %), is het heel moeilijk om aangepast werk te vinden. Mevrouw [M.] doet veel vrijwilligers werk.

Voor de partner van de verzoekende partij is het, gelet op haar handicap en de beperkingen waar zij dagdagelijks mee geconfronteerd wordt, geen evidentie om arbeid te verrichten.

Met dergelijke realiteit dient de verwerende partij rekening te houden. Het is immers volledig buiten de wil van de partner van verzoekende partij dat zij, door haar beperkte mogelijkheden, niet gemakkelijk werk vindt.

Bovendien doet mevrouw [M.] al het mogelijke om zo vlug mogelijk vast werk te vinden. Ze heeft daarvoor dan ook een trajectovereenkomst afgesloten met het VDAB, dd. 14 oktober 2011 (stuk 6). Deze voorziet een intensieve begeleiding naar werk.

In se discrimineert de wetgever derdelanders met een onbeperkt verblijfsrecht die zich wensen laten vervoegen door hun partner door de vereiste van de bestaansmiddelen te stellen, zonder de situatie te nuanceren en alle elementen eigen aan de zaak af te wegen.

Dit zijn allemaal factoren waarmee verwerende partij onterecht geen rekening heeft gehouden. Men kan in het kader van gezinshereniging niet alle aanvragen op een algemene manier beoordelen. Immers, gelet op de specificiteit van iedere gezinssituatie en gelet op de inzake zijnde mensenrechten is het noodzakelijk om elke aanvraag tot gezinshereniging afzonderlijk te beoordelen. Men dient rekening te houden met alle inzake zijnde elementen! De verwerende partij mag zich niet beperken tot het louter aftoetsen van de wettelijke bepalingen.

Dit wordt bevestigd door het Arrest n° 84 957 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 20 juli 2012.

"3.2.3. ...En l'occurrence, la partie défenderesse ne pouvait ignorer qu'il existait des risques que la prise de l'acte attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques internationaux liant l'Etat belge, à savoir, l'article 8 de la CEDH. Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la balance des intérêts en présence. » (stuk 7, [...])

Er kan niet ontkend worden dat partijen meer dan 8 jaar een relatie hebben. Het afwijzen van de aanvraag is dan ook niet in evenwicht met deze relatie.

BEHOEFTEANALYSE

Overeenkomstig artikel 42, tweede lid van de Vreemdelingenwet heeft de verwerende partij de plicht om "indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichting die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. "

De vereiste van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen wordt in artikel 42, tweede lid van de Vreemdelingenwet immers op een gewichtige manier genuanceerd.

Deze nuance is het resultaat van de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Chakroun, dat rekening dient gehouden te worden met de eigen behoefte van de gezinshereniger en zijn familie.

De loutere vaststelling van de verwerende partij dat de mevrouw [D. M.] en de verzoekende partij een verhoogd risico vormen om te laste te vallen van de sociale bijstandstelsels is niet voldoende. De verwerende partij had een behoeftenanalyse moeten maken en nagaan welke bestaansmiddelen mevrouw [D. M.] en de verzoekende partij nodig hebben om in behoeften te voorzien.

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele manier gemotiveerd waarom dit artikel niet in overweging werd genomen en waarom dit artikel niet aan de orde zou kunnen zijn. Artikel 42, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt genegeerd en is aldus geschonden.

Op de vaststelling van de verwerende partij dat de verzoekende partij een verhoogd risico vormt om te laste te vallen van de sociale bijstandstelsels van het Rijk, valt op te merken dat de bestaansmiddelen waarover mevrouw [D. M.] en de verzoekende partij op heden beschikt, voldoende zijn teneinde zichzelf en de verzoekende partij in hun behoeften te voorzien.

De doelstelling van de wetgever bij de vereiste aangaande de bestaansmiddelen is duidelijk: er dient voorkomen te worden dat de gezinsleden die naar België komen en de vreemdeling wensen te vervoegen ten laste van de openbare overheden zouden vallen.

Dit is casu geenszins het geval. Immers, enerzijds kan worden vastgesteld worden dat mevrouw [D. M.] op heden over stabiele en toereikende inkomsten beschikt en dat anderzijds mevrouw [M.] en de

verzoekende partij uitermate werkbereid zijn en er alles aan doen om hun tewerkstelling te optimaliseren.

Daarnaast toont de meer dan achtjarige relatie reeds aan dat de verzoekende partij en zijn partner voldoen in hun behoeften met de middelen waarover zij beschikking.”

2.2.2. Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet – bepaling op basis waarvan *in casu* de toelating tot een verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd – luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden”.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Zoals reeds aangehaald, wordt in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vastgesteld dat niet is aangetoond dat is voldaan aan de voorwaarde vervat in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de Belgische partner dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hierbij wordt aangegeven dat de Belgische partner weliswaar een werkloosheidsuitkering krijgt maar niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, waardoor deze uitkering niet in aanmerking kan worden genomen in het kader van deze wetsbepaling.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te kunnen gaan met deze beoordeling. Hij stelt hierbij dat verweerder de specifieke omstandigheden, eigen aan zijn dossier negeert. Meer concreet wijst hij erop dat zijn Belgische partner haar inkomsten wenst te verruimen doch dit voor haar zeer moeilijk is, nu zij zwaar gehandicapt is en om deze reden grote moeite heeft om aangepast werk te vinden. Ter staving hiervan voegt hij een attest van de FOD Sociale Zekerheid dat zijn partner een vermindering van het verdienvermogen heeft tot een derde of minder, hetgeen overeenstemt met een ongeschiktheid van ten minste 66%. Verder wordt een trajectovereenkomst met de VDAB dd. 14 oktober 2011 gevoegd teneinde aan te tonen dat de partner al het mogelijke doet om zo vlug mogelijk werk te vinden.

De Raad wijst er evenwel op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. Verzoeker liet na de thans door hem gevoegde stukken en informatie over te maken aan het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen. Het komt nochtans aan de

aanvrager toe die zich beroept op een recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie om alle nuttige stavingstukken voor te leggen bij het bestuur teneinde aan te tonen dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en het bestuur in kennis te stellen van alle hiertoe relevante gegevens. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissingen geen rekening houden met de stukken of informatie die verzoeker hem voorheen niet overmaakte en die hij nu bij zijn verzoekschrift voegt. Verzoeker toont ook niet aan op welke wijze verweerder kennis zou dienen te hebben gehad van de in het kader van huidig beroep aangebrachte nieuwe gegevens en stukken. Deze gegevens of stukken kunnen derhalve niet dienstig voor het eerst in de procedure voor de Raad worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). De vaststelling dringt zich op dat het verzoeker zelf is die heeft verzuimd de concrete elementen die de situatie van hemzelf en zijn Belgische partner kenmerken mee te delen aan het bestuur opdat deze elementen konden worden betrokken bij de besluitvorming. Ter terechtzitting betoogt verzoeker als zouden de betreffende stukken wel aan het bestuur zijn overgemaakt, doch dit gestelde vindt geen steun in het administratief dossier en verzoeker brengt hiervan ook geen (begin van) bewijs aan.

Verzoeker betoogt verder nog dat de wetgever derdelanders met een onbeperkt verblijfsrecht die zich wensen te laten vervoegen door hun partner zou discrimineren. In deze kan het volstaan op te merken dat de partner die verzoeker wenst te vervoegen een Belgische is, en geen derdelander. Enige ongelijke behandeling of discriminatie wordt ook geenszins aannemelijk gemaakt.

Verzoeker stelt vervolgens dat verweerder er zich bij een aanvraag gezinshereniging niet toe mag beperken louter de wettelijke bepalingen af te toetsen. Hij wijst erop dat hij reeds 8 jaar een relatie heeft met zijn partner en het afwijzen van de aanvraag niet in evenwicht is met deze relatie. Hij verwijst naar een arrest van de Raad van 20 juli 2012 met nummer 84 957.

De Raad merkt in dit verband evenwel op dat het verzoeker zelf is die een aanvraag richtte tot het bestuur dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden vervat in de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet. Er kan dan ook niet worden ingezien dat verweerder in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden er zich niet toe kon beperken de hierin vervatte wettelijke voorwaarden te toetsen. Zoals reeds aangehaald, was verzoeker hierbij ook in de mogelijkheid om alle gegevens en/of stukken voor te leggen die zijn situatie kenmerken. Het gegeven dat verzoeker van mening is dat gelet op een duur van acht jaar van de relatie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet in evenwicht is met deze relatie, vermag geen afbreuk te doen aan de vaststelling van verweerder dat een van de wettelijke voorwaarden opdat verzoeker op grond van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Belg niet is vervuld en vermag niet te leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing. De verwijzing naar voormeld arrest van de Raad is verder niet dienstig. Naast het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben, dient zo te worden opgemerkt dat in dit arrest van de Raad de situatie voorlag waar het bestuur een bestaand verblijfsrecht beëindigde. Dit betreft een fundamenteel andere situatie dan de thans voorliggende situatie waar het bestuur een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie weigert.

Ten slotte betoogt verzoeker dat verweerder ten onrechte geen behoeftenanalyse heeft doorgevoerd in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat verweerder diende na te gaan welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften te voorzien.

Overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is verweerder indien niet is voldaan aan de voorwaarden van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40*ter*, tweede lid van de Vreemdelingenwet, verplicht om op basis van de eigen behoeften van de vervoegde partner te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (zie in dit verband RvS 19 december 2013, nr. 225.915).

Zoals reeds aangehaald, oordeelde verweerder *in casu* dat de voorgelegde inkomsten of bestaansmiddelen niet in aanmerking kunnen worden genomen in het licht van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet. Hiertoe wordt erop gewezen dat de Belgische partner weliswaar een werkloosheidsuitkering geniet, doch niet blijkt dat zij actief werk zoekt. Uit een lezing van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat verweerder slechts tot een behoeftanalyse moet overgaan indien de voorgelegde bestaansmiddelen niet toereikend of stabiel zijn. Een dergelijke verplichting om over te gaan tot een behoeftanalyse geldt evenwel niet in die situatie waarin geen bestaansmiddelen voorliggen waarmee rekening kan worden gehouden in het licht van artikel 40*ter* van

de Vreemdelingenwet, nu in deze situatie noodzakelijkerwijze geen bestaansmiddelen voorliggen om te voorkomen dat de vreemdeling ten laste komt van het sociale bijstandstelsel (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Verzoeker toont niet aan dat verweerder op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet mee in rekening kunnen worden gebracht overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zodat niet kan worden vastgesteld dat *in casu* ten onrechte geen behoefteanalyse werd doorgevoerd. Het gegeven dat verzoeker en zijn partner oordelen dat hun bestaansmiddelen voldoende zijn om in hun behoeften te voorzien vermag geen afbreuk te doen aan de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Zij dienen immers het bewijs te leveren van de bestaansmiddelen zoals vereist door de wetgever. Het volstaat hierbij niet het bewijs te leveren dat de partners niet ten laste zijn van het sociale bijstandstelsel.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen aangevoerd.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

I. CORNELIS